

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARTMANN, JENNIFER

Înlănțuiți / Jennifer Hartmann ; trad. din lb. engleză de
Andreea Tudorică. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-07-0

I. Tudorică, Andreea (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Anca Cristina Ilie

DTP: Alexandra Tolocenco

Corector: Evelin Ceciu / Corectura.ro

Still Beating

Copyright © 2020 by Jennifer Hartmann

All rights reserved.

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

JENNIFER HARTMANN

ÎNLĂNȚUIȚI

*Traducere din limba engleză
de Andreea Tudorică*

Librex Publishing,
2024

— Ești incorigibil!

Mă uit printre gene la bărbatul pe care l-am considerat demn de cea mai prețioasă insultă a mea.

Incorigibil este un cuvânt al naibii de bun. Bărbatul este Dean Asher, dobitocul de logodnic al soră-mii.

Dean râde, cumva deloc afectat de ostilitatea cu care îl săgetez dintr-o privire, precum un laser fierbinte. Probabil că s-a obișnuit deja.

— Ce dracului mai înseamnă și asta?

— Incorigibil și prost - spun ridicând o sprânceană, în timp ce sorb dintr-un cocktail diluat.

15 ani. De 15 ani *nenorociți* sunt ținta ironiilor, a batjocurii și a răutăților lui Dean. E definiția „băiatului rău” în persoană - ursuz, cu mușchii bine conturați, duhnind mereu a tutun și piele de animal. Și jenant de sexy.

Un idiot.

Mandy, sora mea, a picat imediat în capcana lui. Au fost împreună încă din liceu. Cu titlul de Regină a Balului, cu părul blond platinat și haine scumpe și la modă, Mandy era „Domnișoara Popularitate”. Așa era în liceu.

Eu, în schimb, eram la celălalt pol, slavă *Cerului!* Deși între noi este o diferență de doar zece luni, nici că am fi putut să fim mai diferite. Ea e o tipă sportivă, foarte efervescentă și orgolioasă. Eu sunt un șoarece de bibliotecă care ar cumpăra outfituri încântătoare

mai degrabă pentru câinele familiei decât pentru mine. Mandy e mai sociabilă, iar eu sunt ca un arici. Aș putea recita din Shakespeare o zi întreagă, în timp ce lui Mandy îi place să vorbească despre bârfele care fac deliciul utilizatorilor de pe Twitter.

Deși suntem atât de diferite, legătura noastră s-a consolidat de-a lungul anilor, iar acum mă pregătesc să-i fiu domnișoară de onoare la nunta care urmează să aibă loc luna viitoare. Mi-ar plăcea să spun că Mandy a depășit toate fazele de liceană, dar, din păcate, Dean Asher a convins-o cumva să-l aleagă de soț înainte ca ea să împlinească 30 de ani. S-a ținut ca scaiul de Mandy. Pur și simplu, nu scapă de el.

Nici *eu* nu scap de el.

Așa că am privilegiul divin de a deveni cumnata lui Dean în numai patru săptămâni extrem de scurte.

Bleah.

— Sunt sigur că nu există cuvântul ăsta.

Mă joc cu micuțul pai în pahar și îl privesc fix în ochi pe bărbatul care se holbează la mine cu rânjetul caracteristic pe chip. Privirea îi e numai cuțite și tupeu. Clatin din cap, jenată că în curând va trebui să-l consider pe tipul ăsta un membru al familiei.

— Nu mă face să caut pe Google, Dean. Știi că o fac.

E petrecerea de aniversare a lui Mandy. Împlinește 30 de ani. Suntem la The Broken Oar¹, un bar liniștit în nordul orașului Illinois, chiar pe malul lacului. E un loc foarte drăguț pentru o aniversare, în ciuda companiei, care lasă de dorit.

Dean ia o înghițitură de bere, iar ochii lui de un albastru-deschis strălucesc malițios. Și nu mă refer la faptul că ar fi o privire strengărească.

— Tocilară ai fost, tocilară ai rămas, Corabelle.

— Nu-mi mai spune așa.

Îmi face cu ochiul, dar eu îl desființez dintr-o privire. În afară de părinții mei, Dean este singura persoană care îmi spune pe numele întreg - Corabelle. *Urăsc* numele ăsta. Toată lumea îmi

¹ Vâsla ruptă, în traducere (n. trad.).

spune Cora. Dean știe foarte bine asta, normal, dar se bucură mereu să mă tortureze astfel.

Runda de persiflări ne este întreruptă de sărbătorită, care duce expresia „beată turtă” la niveluri remarcabile. Mandy ne cuprinde pe amândoi cu brațele și ne strângem toți trei într-o îmbrățișare cam apăsată și stânjenitoare.

— Văăăăă iubeeesc! Sunteți cei mai buni prieteni ai mei. Mă mărit cu cel mai grozav prieten al meu, bolborosește Mandy, după ce a băut deja vreo 12 shoturi de Sex on the Beach.

Se întoarce spre mine și-și lasă capul greu pe umărul meu.

— Și *tu*, Cora. Și tu o să te măriți cu cel mai bun prieten al tău. Foarte, foarte curând.

Mă eliberez din îmbrățișare. Parfumul exagerat de scump al lui Many și respirația lui Dean, care duhnește a whiskey, îmi provoacă greață.

— N-o să mă mărit niciodată, Mandy. Divorțul nu se numără printre dorințele mele. Poate într-o altă viață.

Aș vrea să mă întorc cu spatele, dar Mandy mă oprește și mă împunge în piept cu un deget. Mă dau puțin pe spate și mă scarpin în locul în care m-a atins și simt o gădilătură.

— Căsătoria e ceva sacru. Dean și cu mine n-o să divorțăm niciodată.

Posibil. Dean pare genul de bărbat căruia îi place să fie însurat, dar să aibă și tot felul de fufe pe lângă el. Iar Mandy, cu siguranță, e genul care să închidă ochii.

— Ca în basme. Chiar sunt invidioasă.

— Puteți măcar să încercați să vă înțelegeți? Vă rog, ne imploră Mandy, agitându-și teatral mâinile în aer.

În toată beția asta a ei, există un gram de sinceritate. Oftez și îi arunc săgeți din priviri lui Dean. Încă are rânjetul ăla întipărit pe mutră. Bat cu buricul degetelor în sticla paharului, ca și cum aș cântări propunerea lui Mandy.

— Aș putea... cred. Poate. Dar cum aș putea trece peste faza cu păianjenul din pantof? Cum ar putea cineva să treacă peste așa ceva?

Dean râde în barbă, în timp ce dă pe gât restul de bere, extrem de amuzat de vechea lui ispravă.

— A fost de nota 10. N-o să-mi cer niciodată scuze pentru aia.

— Vezi? spun, în timp ce îmi împing paharul către el, cu degetul mic ridicat. E necooperant. Eu am încercat.

Mandy își lovește logodnicul în piept.

— Dean, încetează să te mai porți ca un idiot cu sora mea mai mică.

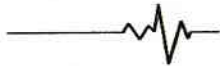
— Poftim? Poate să se descurce și singură.

Mă holbez la el, iar Dean îmi susține privirea câteva secunde.

— E ceva cu care în sfârșit are dreptate.

Mă ridic și plec ca o furtună, înghițind ultima gură din cocktailul meu de doi bani, și mă apropiu de bar. Trântesc paharul gol de tejghea, mă cocoș pe un scaun la bar și-l vânez cu privirea pe barman.

— Încă unul, te rog. Dublu.

Ar fi trebuit să accept să mă ducă acasă cineva.

E trecut puțin de ora unu noaptea și am reușit să rămân blocată într-o conversație cu cel mai anost tip din tot barul. Efectul băuturii începe să se estompeze, așa că devin obosită și ursuză și-mi țin capul în mâna sprijinită în cot pe tejghea. Privesc pierdută către idiotul din stânga mea care tot trăncănește despre faptul că e avocat, despre mașina lui scumpă și ceva despre audițiile la un reality-show de la TV. Ca să fiu sinceră, mi-am pierdut interesul încă de când a deschis prima dată gura. Miroase precum gelul meu scrub cu fructul pasiunii și asta *chiar* mă neliniștește.

Casc puternic, exagerat, lăsându-mi capul și mai greu în palmă.

— E nemaipomenit, Seth. Chiar e nemaipomenit.

— Sam e numele meu.

— Așa am zis și eu.

Îmi trec degetele prin șuvițele aurii, ridic capul și încerc să știțez un zâmbet.

— Oricum, ar trebui să plec. E târziu.

Seth/Sam se încruntă, unindu-și genele stufoase, și ia o mină serioasă, buzele devenindu-i doar o linie subțire.

— Nu e chiar atât de târziu. Îți fac cinste cu încă un cocktail.

Nu. O să vomit. O să borăsc cu siguranță peste vesta lui ridicolă.

— Nu, mulțumesc, îi răspund, în timp ce îmi agit mâna în aer ca să scap de el. O să plec.

— Vrei să te duc eu cu mașina?

— Nu.

Sau poate. Mandy și Dean m-au adus aici cu mașina, dar nu mai aveam nervi pentru încă un drum cu Satana în persoană, așa că i-am refuzat când au vrut să mă ducă acasă.

De aceea s-a inventat Uberul.

Mă scurg de pe scaunul de la bar, clătînându-mă pe nenorocitele alea de tocuri, și îmi iau geanta de pe tejghea.

— Pa!

Seth/Sam bombăne ceva, eu îmi arunc geanta pe umăr și ies din local. Am reușit să-i distrug planurile din noaptea asta și mie chiar îmi convine. N-aș spune nu unei nopți de beție și decizii îndoielnice - numai Dumnezeu știe cât de rău s-o fi săturat de mine vibratorul de acasă. Dar Seth/Sam și-a pierdut farmecul în ochii mei mai repede decât și-au pierdut Chicago Bears șansa la Superbowl anul ăsta, ceea ce s-a întâmplat extraordinar de repede.

Poate că sunt prea pretențioasă.

Mandy spune că sunt prea pretențioasă.

Foarte bine. Se pare că vibratorul o să-mi fie un bun companion.

Trag aerul răcoros în piept când ies din bar, în zgomotul produs de tocuri pe asfalt. Îmi pun puloverul peste rochia albastră, pentru că mi se face frig, și caut telefonul în geantă. N-am mers niciodată cu un Uber. Poate e mai simplu să sun după un taxi. Chiar, mai există taxiuri?

Caut prin toate buzunarele genții și găsesc telefonul, dar brusc îmi dau seama că geanta e mult mai ușoară decât de obicei. *Cum naiba?* Aprind lanterna telefonului și luminez interiorul genții și atunci simt cum mi se formează un nod de neliniște în stomac.

La dracu'!

Îmi lipsește portofelul. Să mi-l fi luat oare nenorocitul ăla din bar, pentru că știa că nu mă las sedusă de el?

Intru în bar ca o furtună, simțind cum îmi bubuie inima în piept. Cardurile de credit, carnetul de șofer și peste o sută de dolari cash. În plus, fotografiile, cardurile de asigurare, parole pe care n-o să mi le mai amintesc vreodată.

Fir-ar!

Respirând cu dificultate încă, îl bat pe umăr pe Seth/Sam. Nici nu aștept să se întoarcă cu fața spre mine.

— Mi-ai furat portofelul?

Se întoarce lent spre mine, cu expresie de scârbă imprimată pe chip.

— Poftim?

— Mi-a dispărut portofelul. Ești singura persoană cu care am vorbit în seara asta.

Seth/Sam pufnește.

— Exact. Ai vorbit cu mine toată seara. Când aș fi putut să-ți fur portofelul?

Clatină din cap și se întoarce cu spatele la mine, în timp ce se întinde după sticla de bere.

— Dispari, scorie!

Nu-l bag în seamă. Sunt prea debusolată ca să-l mai și pălmuiesc pentru insultă. Are dreptate. Practic, am stat la bar tot timpul numai cu fața spre el - chiar dacă pe jumătate adormită și-mi curgea saliva pe mână -, dar l-aș fi observat dacă îmi căuta prin geantă. Era așezată pe tejghea, la bar, ușor sub brațul meu drept.

Ceea ce înseamnă că din spatele meu putea să-l fure cineva.

La dracu', la dracu', la dracu'!

Barul e aproape gol la ora asta. Îl întreb pe barman dacă știe ceva, dar ridică din umeri pufăind a frustrare. Ies din bar și mă

pregătesc psihic să-i rog pe apropiați să vină să mă ia și să mă ducă acasă, fiindcă n-am niciun ban.

Încep cu Mandy, deși știu că doarme deja și are telefonul dat pe silențios.

Căsuța vocală.

O sun pe Lily, prietena mea cea mai bună.

Direct căsuța vocală.

Doar n-o să-i sun pe ai mei. Doamne ferește! Mă uit pe contacte și mai încerc la trei persoane.

Căsuța vocală, căsuța vocală, căsuța vocală.

Degetul întârzie asupra unui alt număr de telefon, dar mă strâmb, scârbită numai la gândul de a-l suna. Să merg 11 kilometri pe jos pe tocure pare o soluție mult mai bună decât să merg 10 minute cu mașina condusă de Dean Asher.

Vântul se întetește, făcându-mi părul să danseze în toate direcțiile, iar frigul aproape mă sufocă.

Apăs pe numele lui și încep să bolborosesc niște înjurături.

— Corabelle?

Nici nu-mi dau seama dacă să mă simt iritată sau ușurată că mi-a răspuns.

— Nu-mi mai spune așa.

— De ce mă suni beată în toiul nopții? mă întreabă cu o voce răgușită, somnoroasă.

Mai mult ca sigur că l-am trezit - *perfect*. Există și o parte pozitivă a acestei situații.

Încerc să-i explic, dar mă întrerupe.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai băut prea multe shoturi de Fireball și mă suni ca să-ți mărturisești dragostea eternă pentru mine. Am știut mereu că mă plăci.

Scrâșnesc, regretându-mi decizia tâmpită de a-l suna. Parcă-l și văd cum rânjește.

— Știi ceva? Uită că te-am sunat. O iau pe jos spre casă.

Mă pregătesc să închid, când îl aud pe Dean.

— Stai, stai. Ai nevoie de o mașină? Am crezut că o să chemi un Uber.

LIBRIS

We know
books

— Da, așa e, dar mi-a furat portofelul un nenorocit și nu am niciun ban. Dar nu mai contează. Prefer să merg pe jos.

Chiar vreau să-i închid.

— Nu fi tâmpită! O să mă omoare soră-ta dacă află că te-am lăsat să mergi pe jos până acasă.

— Sunt absolut impresionată de empatia de care dai dovadă. Râde pe înfundate.

— Sensibil și sexy. De trei ori periculos.

— Vrei să spui de două ori. Ai zis doar două chestii.

— Ce?

Mă ciupesc de nas, încercând să mă calmez. *Respiră adânc.*

— Nu contează. Grăbește-te.

Apăs pe butonul „încheie convorbirea” de parcă ar fi cel prin care opresc alarma într-o dimineață de duminică. E genul acela de moment în care mi-aș dori să fumez. Ezit să intru în bar, pentru că nu am bani pentru o altă băutură și nici nu vreau să fiu prinsă într-o altă „fascinată” conversație cu Seth/Sam, așa că prefer să mă sprijin de zidul clădirii.

Nu trec decât câteva minute și își face apariția un cretin care-mi cere un foc. Mă întorc spre el și mă depărtez puțin. E un tip chel, burduhănos, care miroase a morcovi copti. Încerc să nu vomit.

— Îmi pare rău, dar nu fumez.

Mă depărtez și mai mult, dar îi simt privirea și de la distanța pe care am impus-o. Bleah.

— Îți fac cinste cu un păhărel, pisicuțo?

Îmi încrucișez mâinile la piept, când îl văd că se holbează în decolteul meu.

— Nu, mulțumesc. Aștept să vină mașina.

— Pot să te duc eu cu mașina – rânjește mândru de insinuarea lui grosolană.

Mi se face și mai rău.

— Repet, nu sunt interesată. Noapte frumoasă!

Nu m-am gândit că mi-aș dori vreodată ca Dean să se grăbească și să ajungă mai repede la mine. Chiar și fața lui de tâmpit e mai plăcută decât cea a lui John Wayne Gacy² asta de lângă mine,

² Criminal în serie și violator american (n. trad.).

care-mi tot radiografiază corpul cu privirea. Bărbatul continuă să trâncănească și mă neliniștește.

— Ești o bucațică bună.

Bleah, bleah, bleah. Tipul dă buzna în spațiul meu personal și, înainte să mă hotărâsc să intru în bar, mașina neagră a lui Dean își face apariția în parcare, cu motorul lui zgomotos și scârțâit de roți. Dean oprește chiar în fața mea și iese din mașină, jucându-se cu cheile dintr-o mână într-alta. Mă privește lung, de parcă s-ar aștepta să fiu extrem de impresionată.

Dar nu sunt.

Încă îmi țin mâinile la piept, ca o apărătoare, și Dean se uită când la mine, când la Gacy. Limbajul trupului meu urlă către el *Te urâsc*, dar din ochi îl implor să mă ia de acolo.

— Hei! balmăjesc puțin emoționată.

Dean se încruntă la tipul de lângă mine, așa că îmi întorc privirea spre el și-l observ pe ticălos holbându-se în continuare la sânii mei cu un rânjet libidinos pe față.

Dean mijeste ochii și îmi spune direct:

— Mergem? Că sunt extrem de obosit și...

— E tipa ta? îl întrerupe Gacy și ne întoarcem spre el în același timp.

Dean răspunde repede. Prea repede.

— La naiba, nu!

Doamne, a răspuns de parcă aș avea lepră sau sifilis, ori ciumă bubonică.

Insultată, îi arunc săgeți din privire.

— Iisuse, mulțumesc.

— Ce?

— Nimic. Hai să mergem.

Mă îndrept spre mașină, pe partea pasagerului, simțindu-l pe Dean fix în spatele meu. Gacy ne face cu mâna de rămas-bun, dar cuvintele lui îmi dau fiori.

— Să vă bucurați de seara asta.

Intru repede în mașină, trântesc portiera și o blochez imediat. Dean face la fel și privește peste mine, afară, la nespălatul ăla. Mijeste ochii și privește gânditor.

— Te-a atins javra aia?

Îi analizez atentă chipul, iritată de cât de sexy este. Își trece mâna peste maxilar, scârpinându-se în barba proaspătă, în timp ce-i simt parfumul de mosc, cedru și o notă de piele de animal. Îmi mușc buza și mă las pe spate în scaun.

— Nu. De parcă ți-ar păsa – băigui, privind înainte.

— Îmi pasă, Corabelle. Ești o piesă importantă la nunta noastră – nu pot permite să fii tăiată în bucățele de tipul ăla și ascunsă sub niște plăci de pardoseală înainte de ziua cea mare.

Înclin capul spre el și îi surprind rânjetul, ironic de tâmpit, de pe chipul ăla atrăgător.

— Te urăsc.

— Știi doar că fac mișto de tine – îmi face el cu ochiul.

— Tot te urăsc.

În timp ce învârte cheia, mă analizează de sus până jos, de parcă ar vrea să mă evalueze. Motorul prinde viață.

— Dacă te îmbraci așa, nu faci decât să atragi tot felul de tipi dubioși – spune, cu un aer relaxat, în timp ce pune mașina în mișcare.

Tupeul lui mă face să pufnesc.

— Așa, dă vina pe victimă – izbucnesc. Ești un bărbat de vis. Sor-mea e foarte norocoasă să te aibă, continui, în timp ce-mi flutur teatral genele lungi.

— Nu am vrut să spun asta – contracareză. Spun doar că atunci când arăți așa, bărbații nu pot trece cu vederea.

— Când arăt așa... cum? Mai ușuratică, vrei să spui, nu?

— Spun doar că arăți bine.

Dean mă complimentează atât de neașteptat și relaxat, încât aproape că uit din partea cui vine complimentul. Mă joc cu tivul rochiei și mă așez picior peste picior, nesigură de modul în care i-aș putea răspunde, dar îmi amintesc apoi că a încercat să mă facă să mă simt vinovată de modul în care sunt îmbrăcată și că e tot un măgar.

— Arăți ca o prostănacă.

Poftim?

Un răs puternic se confundă cu vuietul motorului, iar eu mă așez mai bine în scaun.

— Asta-i tot ce poți? Alcoolul trebuie să-ți fi afectat mințile. Replicile tale sunt jalnice.

— Mai taci.

Dean se scarpină din nou în barbă, în timp ce se uită la mine la fiecare câteva secunde.

— Cu plăcere, aproape. Pentru că am venit să te iau cu mașina și pentru că ți-am salvat viața.

Scot un sunet ca un horcăit. Nici măcar nu mi-am dat seama până acum că scot astfel de sunete.

— N-ai făcut decât să sari în mașina ta fițoasă, arătând ca o sculă de basculă, și să insinuezi că arăt revoltător.

Îi zâmbesc dulce, punându-mi mâna în dreptul inimii.

— Eroule!

— Individul ăla urma să treacă de la privirea ta de vampă la chiloțeei pe care ți i-ar fi furat pe post de trofeu. Cu siguranță ți-am salvat viața.

— *Vampă?*

Dean ridică din umeri, mutându-și privirea de la drum la mine și invers.

— Da, așa, și? E un cuvânt pe care l-am luat din manualul Corei Lawson. Ești un dicționar ambulat.

— Dar nu aveam nicio privire „de vampă” – protestez, ignorând ironia. Doar încercam să nu mă înec cu propria vomă – continui, apoi ridic o sprânceană și îmi dreg glasul. E o privire pe care o cunoști foarte bine.

Observ cum încearcă să-și ascundă un zâmbet.

— Nu-i de mirare că am bănuț că mă plăci.

Oh, Doamne! Clatin din cap, încercând din greu să-mi înăbuș propriul zâmbet. Dean se întinde după pachetul de țigări aflat pe bord.

— Știi, mă gândeam că am putea înceta cu micul conflict dintre noi. Să facem un armistițiu sau ceva de genul ăsta.

— Micul conflict? Te referi la ura înverșunată pe care ți-o port de 15 ani?

— Da, exact.

Mă holbez la el.

— Nu.

— De ce nu? întrebă cu voce întreruptă când trage din țigară.

Jarul din capătul țigării se aprinde și își schimbă culoarea de la portocaliu la roșu intens. Dean se uită cu coada ochiului spre mine, văzând că întârzii să răspund, și continuă:

— Pentru Mandy. Vrea să fim prieteni.

— O să te consider prietenul meu când o să înghețe iadul. Asta, dacă nu iei în calcul vreun transplant de personalitate.

Cam dramatic, dar adevărat.

— La naiba, Cora. Nu sunt *chiar* atât de nenorocit.

Cuvintele lui mă obligă să mă îndrept în scaun și să-mi las capul pe spate furioasă. Vorbește serios? Pufnesc complet contrariată.

— În toți anii de liceu mi-ai zis „Cora tocilara”, pentru că preferam să învăț decât să merg la petreceri în fiecare noapte. Mi-ai înscenat o întâlnire pe nevăzute cu Steve Împuțitul și m-ai filmat când l-am văzut, apoi ai pus filmarea pe MySpace. Ai recreat o scenă din *Avertizarea*³ în noaptea în care l-am văzut prima dată și m-ai speriat atât de rău, încât aproape că am leșinat. Mandy a crezut că sunt moartă și a făcut un atac de panică. Și acum mi-e frică să-mi pun un televizor în cameră.

— Chestii de liceeni. Au trecut atâtția ani de atunci – râde Dean, încercând astfel să se justifice.

— Mi-ai pus sare în borcanul pentru zahăr când ai venit s-o iei pe Mandy, așa că mi-am început ziua cu o cafea foarte interesantă. Și asta s-a întâmplat *ieri*.

— Păi...

Dean își trece o mână prin părul șaten zburlit, pe jumătate umil și amuzat.

— Tu îmi ridici mînea la fileu, Corabelle.

³ *The Ring*, în original, film de groază (n. trad.).

— Îmi spui *Corabelle*, deși știi că nu-mi place.

Aș putea continua. Aș putea continua la infinit. Și chiar sunt tentată s-o fac, dar asta n-ar însemna decât să mă enervez și mai tare și nu mai am energie să mă cert.

— N-o să fim niciodată prieteni.

Privesc tot drept înainte, dar îl văd pe Dean cu coada ochiului, în timp ce mă privește lung. Aș putea să jur că sesizez o ușoară blândețe în privirea lui. Ca un steag alb, mic, fluturând în vânt.

— Dar asta e numele tău.

— Numele meu e Cora. Corabelle este oroarea de nume pe care mi l-au dat ai mei, pentru că deja folosiseră un nume draguț și normal pentru copilul lor preferat.

Bun. Se pare că mă îndrept spre un teritoriu foarte personal, așa că ar fi bine să mă opresc.

— Uite ce e, încearcă să răspundă Dean, dar amândoi suntem luați prin surprindere de luminile intermitente din spate, care ne orbesc.

Dean încetinește și privește încruntat și tulburat în oglinda retrovizoare.

— La naiba, Dean! Ce dracu' ai făcut? Nu vreau decât să ajung acasă mai repede.

— N-am făcut nimic. Aveam viteza legală. Nu mi-a expirat revizia tehnică – spune, în timp ce trage mașina pe dreapta pe drumul pietruit și lovește cu pumnul în volan. O porcărie!

Mașina se oprește și mă las cu putere pe spătarul scaunului de piele, oftând iritată.

— Probabil că s-o fi emis vreun mandat de arestare pe numele tău. Poate că ai ucis pe cineva. Nu vreau să infund pușcăria pentru vreo crimă de-ale tale. Nu sunt complicele tău.

— Chiar crezi că aș putea ucide pe cineva?

Nu prea.

— E posibil. Dar ești prea prost ca s-o faci ca la carte, iar acum te-au prins și intru și eu la pârnaie. Grozav!

— Doamne! spune Dean, în timp ce se agită și se freacă cu palmele pe față. Nu-i de mirare că ești singură.

Oof! Am lăsat ghimpele să se înfigă adânc în sufletul meu, strecurându-se în fiecare buzunar de vulnerabilitate. Îmi știe punctul cel mai slab. Cred că-i place să se joace cu toate nesiguranțele mele și să le aducă la viață.

— Du-te dracu'!

Nu e nici urmă de tachinare sau de vreo glumă - doar animozitate.

Dean se uită lung la mine, iar eu îi răspund la fel.

Brusc, geamul din dreapta mea este spart cu putere, urechile îmi țiuie și încep să țip. Două mâini solide mă apucă de gât prin geamul spart. Habar n-am ce se întâmplă, dar țip, îl zgârii pe brațele vânjoase și mă împing cu picioarele în portieră, încercând să nu mă las trasă din mașină.

— Cora!

Dean este deasupra mea încercând să-l lovească pe tip și să mă elibereze din strânsoare. Mă agăț de jacheta lui Dean, disperată să nu ies din mașină, să nu fiu trasă afară. Cu toată teama care m-a cuprins și, deși mă înec, reușesc să strig:

— Pornește mașina!

Dean tot încearcă să desprindă cele două mâini care mă strâng de gât.

— Să te scap de ăsta!

— Pornește mașina!

Privirea mi se încetășează când strânsoarea devine și mai intensă, apoi simt brusc cum o mână mă eliberează. Speranța începe să incolțească în mintea mea - poate l-o fi rănit Dean sau poate l-o fi speriat -, dar degeaba sper. Îi văd din nou mâna în care de data asta sclipește ceva metalic. Presupun că este o armă. Oh, Doamne, cred că e o armă.

Țipete.

Sunt ale mele, sunt sigură.

Îl lovește pe Dean în cap cu patul armei, iar zgomotul mă îngrozește.

— Nu! strig, îl rog, îl implor.

Dean cade greu în poala mea, ca o păpușă de cârpe, și simt cum sunt ridicată din scaun și trasă afară prin geamul spart, în timp ce cioburile de sticlă îmi sfâșie rochia și pielea.

— Dă-mi drumul!

Îmi acoperă gura cu palma groasă care pute a benzină, înăbușindu-mi țipeteleperate. Dar când ridic privirea spre el îmi dau seama.

El e.

Tipul din fața barului, cel care seamănă cu John Wayne Gacy.

Nu!

Continui să țip, deși strigătele mele cu greu pot fi auzite printre degetele lui. Mă lupt să scap din mâinile lui, în timp ce mă târăște. Dau din picioare și încerc să-l lovesc, înfingându-mi unghiile adânc în brațul lui, până îi dă sângele.

Și atunci reușesc să deschid gura și să-l mușc cu toată puterea.

Adânc.

Bărbatul țipă de durere și sângele începe să-i curgă din rana de la deget și încerc s-o iau la fugă. Mă eliberez pentru o clipă, dar doar pentru o clipă, înainte să mă lovească în ceafă ceva...

... și atunci totul se cufundă în întuneric.